

занимания; тази ориентация в обучението многократно бе споменавана от родителите във фокус групите. Подобна тенденция само би задържала децата по-дълго в класните стаи и тя трябва да се разглежда като възможност за “диверсификация на шансовете за обучение”. Тези предложения за промени в учебното съдържание и помагалата, в учебните програми и плановете биха представлявали един опит за оставане на ромските деца в училище и за осмисляне на тяхното пребиваване там, което е търсене на решения на проблема с отпадането им от образованието.

3. Семейството

То има непосредствено влияние при формирането на **нагласи** към образованието, учителите и обучението, затова и е отговорно за бъдещата съдба на ромите. Образователният статус на родителите (на попадналите във фокус групи циганчета) се разпределя между начално и основно. Тук трябва да отбележим, че родителите в мнозинството им са поколението роми, родени между 1975-1986 г., т.е. някои от тях са се възползвали от “предимствата” на социалистическото образование и са били обект на натиск от страна на училищните ръководства в годините до 1990. За тези цигани не може да се твърди, че са неграмотни, защото почти всички са ходили на училище по няколко години; така от това средно поколение на 20-30-годишните роми родители може да се очаква подкрепа при мотивиране на собствените им деца да ходят на училище. В проведените фокус групи лицата споделяха най-често своето разочарование от училището:

“И, какво като съм учил, виж ме сега, безработен” (мъж, 30 г.);

“И да си учил, и да не си учил — няма пари” (мъж, 35 г.).

Така се оказва, че независимо от престоя си в училищната мрежа и участието в образователната социализация, по-възрастните роми (родители) не са особено склонни да мотивират децата си да ходят на училище, защото “няма полза”. Все пак жените са по-предразположени да подкрепят пребиваването на своите деца в класните стаи.